

prima instanță - G. Moscalciuc,
instanța de apel – I. Cimpoi, L. Bulgac, V. Negru,

ÎNCHEIERE

21 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,

Judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către recurentul Grădinari Alexandru,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Grădinari Alexandru împotriva Svetlanei Vrînceanu și Ion Vrînceanu cu privire la apărarea dreptului de proprietate și demolarea porții instalată neautorizate,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 aprilie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Grădinari Alexandru, și menținută hotărîrea judecătoreiei Buiucani mun. Chișinău din 03 noiembrie 2014,

c o n s t a t ă ;

La 23 noiembrie 2012, Grădinari Alexandru a depus cerere de chemare în judecată împotriva Svetlanei Vrînceanu și Ion Vrînceanu în care a solicitat obligarea lui Ion Vrînceanu și Svetlanei Vrînceanu de a demonta poarta de metal instalată direct pe hotarul lotului său și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea pretențiilor formulate s-a reiterat că, la 28 octombrie 2011 a cumpărat de la Damaschin Daria terenul pentru construcții, cu numărul cadastral 0121120971, suprafața totală a căruia constituie 0,025 ha, situat str. Balcani, or. Durlești, mun. Chișinău. La 01 noiembrie 2011 contractul a fost înregistrat la Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău cu nr.0101/11/35268. Ulterior Ion Vrînceanu i-a propus să-i vîndă terenul dat, la un preț chiar mai mare decît cel plătit anterior.

Invocă că a refuzat propunerea deoarece avea deja intenție pentru construcția unui magazin și o spălătorie auto. A invitat specialiștii de la societatea pe acțiuni „Apă-Canal” pe terenul său pentru a vedea posibilitățile conectării la rețeaua de apă și canalizare. Tot în acel moment a venit și vecinul Ion Vrînceanu care i-a spus că el nu-i va permite efectuarea a careva lucrări, a inițiat o ceartă, l-a insulta, i-a spus că va întreprinde toate măsurile pentru a nu permite o eventuală construcție.

La 04 noiembrie 2011 Svetlana Vrînceanu s-a adresat în Judecătoria Buiucani

cu cerere de chemare în judecată cu privire la anularea actului juridic. În motivarea cererii a fost indicat că, Primăria Durlești prin dispoziția nr.132 din 28 februarie 2010 i-a atribuit în folosință terenul cu destinație grădină cu suprafața de 0,0208 ha situat lângă terenul ei cu nr. cadastral 0121500257 din str. Balcani 15, or. Durlești. La 31 octombrie 2011 a depistat că terenul dat este proprietatea unei alte persoane Daria Damaschin. La fel a invocat că, în mod direct i-a lezat dreptul ei de a dispune și de a se folosi de imobilul atribuit ei.

Consideră că titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren nr. 0121120971 din 05 august 2011 cât și decizia Consiliului or. Durlești nr. 8.14 din 20 septembrie 2009 sunt acte ilegale emise de o autoritate publică locală în contradicție cu normele de drept material. Ulterior solicită instanței și anularea dispoziției Primăriei Durlești nr. 224 din 04 noiembrie 2011 și a contractului de vânzare-cumpărare nr.33368 din 28 octombrie 2011 ca fiind ilegale.

Susține că, terenul cu nr. cadastral 0121500257 din str. Balcani 15, or. Durlești, ce aparține Svetlanei Vrînceanu este îngrădit cu gard capital și este instalată poartă de metal cu ieșire la drum. La 13 noiembrie 2012 Ion Vrînceanu a demontat poarta existentă și a instalat-o direct pe hotarul lotului său, unica cale de acces la lotul lui fiind prin terenul său. Lucrările date au fost efectuate fără careva coordonări sau permisiuni.

Mai susține că instalarea porților date îi afectează dreptul în folosirea terenului și în circumstanțele date reprezintă o atentare inadmisibilă din partea vecinilor Ion Vrînceanu și Svetlanei Vrînceanu.

Prin hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 03 noiembrie 2014, acțiunea înaintat de Grădinari Alexandru a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărîrea instanței de fond Grădinari Alexandru la 26 noiembrie 2014 a depus cerere de apel împotriva hotărîrii judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 03 noiembrie 2014.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 aprilie 2015, s-a respins apelul declarat de către Grădinari Alexandru și s-a menținut hotărîrea judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 03 noiembrie 2014.

La 28 iulie 2015, Grădinari Alexandru a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 aprilie 2015 și a hotărîrii judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 03 noiembrie 2014, cerînd admiterea recursului, casarea acestora și emiterea unei noi decizii de admitere a pretențiilor înaintate de Grădinari Alexandru.

În motivarea recursului s-a menționat că, nu este de acord cu soluția instanțelor investite cu judecarea fondului fiind dată o apreciere arbitrară probelor prezentate din dosar și a circumstanțelor relevante speței, s-a emis soluții greșite referitor la pretenții înaintate.

Afirmă că, instanțele ierarhic inferioare nu au analizat detaliat circumstanțele de fapt care au stat la baza înaintării pretențiilor, nu au elucidat pe deplin probele care dovedesc situația reală creată și că din motivul acțiunilor întreprinse de către familia Vrînceanu se permite o ingerință asupra dreptului de proprietate.

Consideră că la caz se încalcă art.1 Protocolul nr.1 al Convenției CEDO, art. 46 alin.1) din Constituția Republicii Moldova și art. 316 Cod Civil, deoarece de către vecini se încalcă în mod direct dreptul de proprietate prin faptul instalării ilegale a unei porți pe hotarul de delimitare a lotului de pământ care aparține lui Grădinari Alexandru.

Recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și c) Cod de Procedură Civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii Curții de Apel Chișinău (f.d.220), decizia motivată a fost expediată în adresa participanților la proces la 20 mai 2015, însă nu există dovada legală de recepționare motiv pentru care instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul declarat la 28 iulie 2015 este depus în termen, potrivit prevederilor art.434 Cod de Procedură Civilă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de Procedură Civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile

trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcei contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de către Grădinari Alexandru în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de Procedură Civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Grădinari Alexandru, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

Judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari